

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΜΕ ΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ, 4.11.2015

Αγαπητές φίλες, αγαπητοί φίλοι,

Εκ μέρους της Ελληνικής Επιτροπής Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης, της ΕΕΔΔΑ, θα θέλαμε κι εμείς από την πλευρά μας να σας ευχαριστήσουμε που βρίσκεστε σήμερα εδώ για να εκφράσουμε όλοι μαζί την αλληλεγγύη μας στον παλαιστινιακό λαό. Ο αγώνας του λαού της Παλαιστίνης είναι ένα θέμα που βρίσκεται στις προτεραιότητες της οργάνωσής μας από την ίδρυσή της ακόμα, το Σεπτέμβρη του 1981. Κι αυτό γιατί, δυστυχώς, από τότε μέχρι σήμερα, το παλαιστινιακό παραμένει στην επικαιρότητα, άλυτο.

Θα κάνουμε μια σύντομη ιστορική αναδρομή, για να μπορέσουμε να καταλάβουμε καλύτερα τη σημερινή κατάσταση που ζει ο παλαιστινιακός λαός.

Έχουν συμπληρωθεί 68 χρόνια από την ψήφιση της Απόφασης 181 της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ, που χώρισε την Παλαιστίνη σε δύο ανεξάρτητα κράτη, ένα αραβικό και ένα εβραϊκό.

Με αυτή την Απόφαση, η Ιερουσαλήμ, με τους Άγιους Τόπους των χριστιανών, των μουσουλμάνων και των εβραίων, μπήκε κάτω από ειδικό καθεστώς, κάτω από τη διοίκηση του ΟΗΕ. Μια απόφαση που εφαρμόστηκε μονομερώς σε βάρος των Αράβων. Η Μεγάλη Βρετανία, που έλυνε κι έδενε εκείνη την εποχή, αφού η περιοχή της Παλαιστίνης βρισκόταν ακόμα στη σφαίρα επιρροής της, αρνήθηκε να συμβάλει στη σωστή εφαρμογή της απόφασης, με το πρόσχημα ότι δεν ήθελε να χρησιμοποιήσει βία. Αντίθετα, οι ένοπλες εβραϊκές οργανώσεις άρχισαν άγριες επιθέσεις ενάντια στους Άραβες, προκειμένου να τους ξεριζώσουν από τα σπίτια τους και τα χωριά τους.

Έτσι λοιπόν, στις 14 Μάη του 1948 ιδρύθηκε το εβραϊκό κράτος με το όνομα Ισραήλ. Αμέσως άρχισε ο πρώτος αραβοϊσραηλινός πόλεμος που είχε σαν αποτέλεσμα το Ισραήλ να καταλάβει τα $\frac{3}{4}$ του εδάφους. Αυτό σημαίνει ότι στους Παλαιστίνιους έμεινε πια λιγότερο από το 25% του εδάφους. Η Υπεριορδανία, η σημερινή Ιορδανία, πήρε τη Δυτική Όχθη, μαζί με το ανατολικό παλιό τμήμα της Ιερουσαλήμ, και η Αίγυπτος τη Λωρίδα της Γάζας.

Το 1964 ιδρύθηκε η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, η PLO, με τη συνένωση όλων των οργανώσεων που βρίσκονταν τότε στην εξορία.

Με τον πόλεμο των 6 ημερών τον Ιούνιο του 1967, τον τρίτο αραβοϊσραηλινό πόλεμο, το Ισραήλ απέκτησε τον έλεγχο της Ανατολικής Ιερουσαλήμ, της Δυτικής Όχθης του Ιορδάνη ποταμού, της Λωρίδας της Γάζας, των Υψίπεδων του Γκολάν που ανήκαν στη Συρία και της Χερσονήσου Σινά που επιστράφηκε στην Αίγυπτο το 1978, με τη συμφωνία του Καμπ Ντέιβιντ. Με άλλα λόγια τριπλασιάστηκε το έδαφος του Ισραήλ. Από τότε άλλαξε τελείως η εικόνα του χάρτη της Μέσης Ανατολής, και από τότε χρονολογούνται και οι Αποφάσεις του ΟΗΕ, που έχουν μείνει μέχρι σήμερα στα χαρτιά.

Ο παλαιστινιακός λαός βρισκόταν και βρίσκεται σε ένα συνεχή αγώνα όλα αυτά τα χρόνια. Οι περισσότεροι από εμάς είτε θυμόμαστε είτε έχουμε ακούσει για την πρώτη εξέγερση, την Ιντιφάντα, από το 1987 έως το 1993. Ήταν μια μαζική εξέγερση των Παλαιστινίων ενάντια στην ισραηλινή κατοχή με ενέργειες που περιλάμβαναν από γενικές απεργίες και μποϊκοτάζ ισραηλινών προϊόντων έως οδοφράγματα, διαδηλώσεις και πετροπόλεμο ενάντια στις ισραηλινές δυνάμεις ασφαλείας.

Το 1993 υπογράφεται η περίφημη συμφωνία του Όσλο και η PLO εγκαθίσταται στο εσωτερικό της χώρας, πρώτα στη Γάζα και στη συνέχεια στη Ραμάλα, στη Δυτική Όχθη. Η κατάσταση, φυσικά, δεν εξομαλύνεται, αντίθετα μάλιστα. Οι συγκρούσεις ανάμεσα σε Παλαιστίνιους και Ισραηλινούς είναι συνεχείς, κι έτσι φτάνουμε στη δεύτερη Ιντιφάντα που ξέσπασε το 2000 και στη διάρκειά της χάθηκαν πάνω από 5.000 ανθρώπινες ζωές, αφού τότε πραγματοποιήθηκε άλλη μια μεγάλη εισβολή των ισραηλινών δυνάμεων.

Τον Ιούνιο του 2002 το Ισραήλ ξεκίνησε στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη την κατασκευή του ηλεκτρονικού φράχτη (ή Τείχους του Απαρτχάιντ, ή Τείχους της Ντροπής). Πρόκειται για δίκτυο τσιμεντένιων τοίχων ύψους ως και 8 μέτρων και τάφρων, που έχει μήκος 703 χλμ. Κάτω από το τείχος βρίσκεται ο «δυτικός υδροφορέας», η μεγαλύτερη υπόγεια λεκάνη συγκέντρωσης υδάτων μετά τον Ιορδάνη ποταμό. Την ίδια περίοδο ξεκίνησαν εντατικά οι εργασίες στη Ραμάλα, στα βόρεια της Ιερουσαλήμ και στη Βηθλεέμ. Σε ελάχιστες περιπτώσεις η κατασκευή του φράχτη άγγιξε την πράσινη

γραμμή, δηλαδή τα σύνορα του 1967, στις περισσότερες προχωράει έως και 6 χλμ. ανατολικά της πράσινης γραμμής, μέσα στα παλαιστινιακά εδάφη.

Οι συνέπειες από το χτίσιμο του φράχτη είναι γνωστές: προσάρτηση εδαφών, υφαρπαγή γόνιμων καλλιεργήσιμων εδαφών, επέκταση εποικισμών, περιβαλλοντική υποβάθμιση της περιοχής, εκμετάλλευση των υπόγειων υδάτων και δήμευση πηγών, αποκοπή επικοινωνίας των αραβικών χωριών μεταξύ τους (ανατολικά και δυτικά του φράχτη) κλπ. Οι οικονομικές επιπτώσεις τεράστιες. Ολόκληρα αραβικά χωριά έχασαν πάνω από το 50% της καλλιεργήσιμης έκτασής τους, που έμειναν από την άλλη μεριά του τείχους. Πολλές σοδειές χάθηκαν λόγω αδυναμίας πρόσβασης. Κατά την πρώτη φάση οικοδόμησης του τείχους ξεριζώθηκαν πάνω από 100 χιλιάδες δέντρα (κυρίως ελαιόδεντρα), 50 γεωτρήσεις και πηγάδια καταστράφηκαν ή απομονώθηκαν στα δυτικά χωρίς να μπορούν να χρησιμοποιηθούν, με αποτέλεσμα οι Παλαιστίνιοι, αφού απαγορεύονται οι γεωτρήσεις, να είναι υποχρεωμένοι να καταναλώνουν τις ίδιες ποσότητες νερού με τη δεκαετία του '60 παρόλο που έχει αυξηθεί ο πληθυσμός τους.

Στις 9 Ιούλη του 2004, το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης αποφάσισε ότι το Ισραήλ πρέπει να σταματήσει την κατασκευή του τείχους, να το κατεδαφίσει και να αποζημιώσει τον πληθυσμό για όλες τις ζημιές που προκλήθηκαν από την κατασκευή του. Λίγες μέρες αργότερα, η Συμβουλευτική Γνώμη του Διεθνούς Δικαστηρίου επικυρώθηκε με Ψήφισμα του ΟΗΕ που έγινε δεκτό από 150 κράτη, με μόλις 6 ψήφους κατά και 10 αποχές. Και αυτό το ψήφισμα είχε την τύχη των άλλων ψηφισμάτων του ΟΗΕ. Μπήκε στο συρτάρι όπως και όλα τα προηγούμενα και όλα τα επόμενα. Το Ισραήλ συνέχισε την ανέγερση του Τείχους στις περιοχές της Ραμάλα, της Ιερουσαλήμ και της Βηθλεέμ, μπροστά στα μάτια των διεθνών παρατηρητών.

Το 2005 το Ισραήλ αποφασίζει να αποχωρήσει από τη Γάζα και μαζί με το στρατό και οι έποικοι που είχαν εγκατασταθεί εκεί, μετατρέποντάς την, όμως, σε μια ανοιχτή φυλακή. 360 τετ. χλμ. κατοικούνται από περίπου 2.000.000 ανθρώπους. Από τότε μέχρι σήμερα η Γάζα είχε 3 πολέμους, το 2008, το 2010 και τον τελευταίο πόλεμο -και πιο αιματηρό- το 2014.

Σήμερα πια η κατάσταση έχει γίνει ακόμα πιο πολύπλοκη, ύστερα από την εκπόνηση των σχεδίων για τη Νέα Μεγάλη Μέση Ανατολή των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Γάζα, αλλά και άλλες περιοχές που ανήκουν σήμερα στην παλαιστινιακή αρχή, διαθέτουν

αποθέματα φυσικού αερίου και πετρελαίου. Κι όλοι καταλαβαίνουμε τι σημαίνει αυτό.

Καινούργιες συμμαχίες διαμορφώνονται, χώρες που παραδοσιακά θεωρούνταν φιλικές προς την Παλαιστίνη, όπως η Ελλάδα και η Κύπρος, βρίσκονται σήμερα σε πολύ στενές σχέσεις με το Ισραήλ, με σημαντικές εμπορικές και στρατιωτικές συμφωνίες.

Κι έτσι, μέσα σ' αυτό το τόσο πολύπλοκο σκηνικό, φτάνουμε στη μεγάλη σφαγή που έγινε το καλοκαίρι του 2014 με τον ανελέητο βομβαρδισμό της Γάζας, μια επέμβαση που κράτησε 52 μέρες.

Πρέπει εδώ να θυμίσουμε, ότι το Ισραήλ είναι η 4^η στρατιωτική δύναμη στον κόσμο. Μέσα στη Δυτική Όχθη έχει οικοδομήσει 200 εποικισμούς, όπου ζουν 600 χιλιάδες Ισραηλινοί έποικοι.

Η ισραηλινή κατοχή στην Παλαιστίνη είναι βάρβαρη, όπως άλλωστε βάρβαρη είναι κάθε κατοχή. Τα εγκλήματα του ισραηλινού στρατού είναι καθημερινά και γίνονται στον άμαχο παλαιστινιακό λαό και όλα αυτά εξακολουθούν να συμβαίνουν συνέχεια, μετά από τόσα χρόνια, γιατί το Ισραήλ έχει τη στήριξη των ιμπεριαλιστών, των ΗΠΑ, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του NATO και την πλήρη ανοχή του ΟΗΕ.

Αυτοί το εξοπλίζουν, το στηρίζουν με όλα τα μέσα, μπροστά στα ενεργειακά και γεωπολιτικά συμφέροντά τους στην περιοχή. Στην Παλαιστίνη συντελείται μια γενοκτονία που στην πραγματικότητα στηρίζεται και από όλους αυτούς που σωπαίνουν μπροστά σ' αυτή την κατάσταση. Οι ευθύνες τους είναι μεγάλες, όπως μεγάλες είναι και οι ευθύνες των ελληνικών κυβερνήσεων, που συνεχίζουν να διατηρούν τις στρατιωτικές, πολιτικές, οικονομικές και εμπορικές συμφωνίες με το Ισραήλ αναβαθμίζοντας συνεχώς τη σχέση της χώρας μας με το κράτος-δολοφόνο. Αυτοί που οπλίζουν σήμερα το χέρι της ισραηλινής κυβέρνησης και επενδύουν στα εγκληματικά της σχέδια είναι οι μονοπωλιακοί όμιλοι, που ανταγωνίζονται για την εκμετάλλευση των ενεργειακών πηγών και των δρόμων μεταφοράς τους στην Ανατολική Μεσόγειο, οι αστικές τάξεις όλων των χωρών της περιοχής που διεκδικούν λυσσαλέα νέες πηγές κερδοφορίας.

Η αλληλεγγύη των λαών, η καθημερινή αλληλεγγύη, χωρίς διαλείμματα, χωρίς να περιμένουμε να γίνει μία ακόμα Γάζα για να την εκφράσουμε, και φυσικά πρώτα και κύρια ο αγώνας του ίδιου του παλαιστινιακού λαού είναι η μοναδική ελπίδα για λύση του προβλήματος.